

บทที่ 5

สรุปและอภิปรายผลการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความคาดหวังของผู้ฝึกสอนที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอน ศักยภาพระดับความคาดหวังและระดับการรับรู้ของนักกีฬาที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอน ทั้ง 3 ด้าน คือ สมรรถนะของผู้ฝึกสอนด้านวิชาการ สมรรถนะของผู้ฝึกสอนด้านการสอน และสมรรถนะของผู้ฝึกสอนด้านบุคลิกลักษณะ

ประโยชน์ที่ได้รับจากการทำวิจัยครั้งนี้ ทำให้ทราบถึงความคาดหวังของผู้ฝึกสอนและนักกีฬาที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอน ซึ่งสามารถนำไปใช้เป็นส่วนหนึ่งของเกณฑ์ที่ใช้ในการสรรหาผู้ฝึกสอนให้มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับความต้องการของมหาวิทยาลัยและนักกีฬานอกจากนั้นการวิจัยในครั้งนี้ ทำให้ทราบถึงความแตกต่างระหว่างการรับรู้ของนักกีฬาที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนและความคาดหวังของนักกีฬาและผู้ฝึกสอน ซึ่งนำไปใช้ในการปรับปรุงการสอนและการวางแผนพัฒนาผู้ฝึกสอนในด้านต่าง ๆ เพื่อให้สมรรถนะของผู้ฝึกสอนมีคุณภาพมากขึ้น

ประชากร คือ ผู้ฝึกสอนและนักกีฬามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 30 (ศรีปทุมเกมส์) ประชากรประกอบด้วยผู้ฝึกสอนจำนวน 21 คน นักกีฬาจำนวน 194 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษามี 2 ชุด คือ แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ฝึกสอนที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนและแบบสอบถามความคาดหวังและการรับรู้ของนักกีฬาต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอน ซึ่งทั้ง 2 ชุด แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนของข้อมูลลักษณะของประชากรและส่วนของความคิดเห็นที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอน

การวิเคราะห์ข้อมูลกระทำโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS for Windows เพื่อคำนวณค่าสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ยของประชากร (μ) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่อบรรยายลักษณะของประชากรและเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคาดหวังของผู้ฝึกสอนที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอน ความคาดหวังและการรับรู้ของนักกีฬาที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอน

สรุปผลการศึกษา

สำหรับการสรุปผลของการศึกษาในครั้งนี้ผลแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวข้องกับระดับความคิดเห็นที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอน

จากการศึกษาความคาดหวังของผู้ฝึกสอนและนักกีฬาที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอน และการรับรู้ของนักกีฬาต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอน โดยได้แบ่งสมรรถนะของผู้ฝึกสอนออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านวิชาการ ด้านการสอน และด้านบุคลิกลักษณะ ผลการศึกษารูปได้ว่า

1. ระดับความคาดหวังของผู้ฝึกสอนที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอน

ด้านวิชาการ พบว่าระดับความคาดหวังของผู้ฝึกสอนที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนใน ด้านวิชาการโดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าอยู่ในระดับมากเกือบทุกข้อ นอกจากห้าข้อต่อไปนี้ที่อยู่ในเกณฑ์มากที่สุด (ข้อ1) มีความรู้เกี่ยวกับกีฬาที่สอน เช่น กฎ กติกาการแข่งขัน ทักษะการเคลื่อนไหวต่าง ๆ (ข้อ2) ศึกษาค้นคว้าหาความรู้ จากหนังสือและเอกสารทางการกีฬาเพื่อพัฒนาและปรับปรุงตนเอง (ข้อ4) ศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาการปฏิบัติงานอย่างมีเหตุผล (ข้อ8) สนใจที่จะปรับปรุงและพัฒนาความรู้ ความสามารถในการสอน และประเมินผลการปฏิบัติงานเพื่อนำมาปรับปรุงงาน

ด้านการสอน พบว่าระดับความคาดหวังของผู้ฝึกสอนที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนใน ด้านการสอนโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่ารายข้อที่มีระดับความคาดหวังสูงสุดคือ (ข้อ2) วางแผนและเตรียม โปรแกรมการฝึกไว้ล่วงหน้า (ข้อ5) จัดโปรแกรมการฝึกได้เหมาะสมกับนักกีฬาแต่ละบุคคล (ข้อ6) จัดโปรแกรมการฝึกได้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเป้าหมายของการฝึก (ข้อ7) โปรแกรมการฝึกมีลำดับขั้นตอนการฝึกอย่างต่อเนื่องนำไปสู่เป้าหมายระยะยาว (ข้อ8) นักกีฬามีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นต่อการฝึก (ข้อ9) นำเสียงชัดเจน ภาษาถูกต้องเหมาะสมในการสอน (ข้อ10) มีท่าทางและบทบาทเหมาะสมในขณะที่ฝึกสอน (ข้อ11) ใช้คำพูดที่ส่งเสริม กระตุ้นความสนใจและความคิดนักกีฬาให้รู้จักค้นพบคำตอบด้วยตนเอง (ข้อ18) เสนอแนวทางเทคนิคการฝึกไปใช้ในการแข่งขัน (ข้อ19) มีการประเมินผลการฝึกเพื่อนำไปปรับปรุงแผนการฝึกต่อไป (ข้อ22) ติดตามผลการฝึกและพัฒนาการของนักกีฬาได้อย่างเหมาะสม (ข้อ23) มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ (ข้อ25) จิตใจหนักแน่น ควบคุมอารมณ์ในขณะที่สอนได้ (ข้อ26) ให้ความรัก ความจริงใจต่อนักกีฬาอย่างเท่าเทียมกัน (ข้อ27)เชื่อมั่นในตนเอง การตัดสินใจมีเหตุผลและยุติธรรม (ข้อ28) มีความขยันและมีความกระตือรือร้นในการจัดกิจกรรมการสอน และ(ข้อ30) ตรงต่อเวลาทั้งการเข้าสอนและเลิกสอน

ด้านบุคลิกลักษณะ พบว่าระดับความคาดหวังของผู้ฝึกสอนที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอน ในด้านบุคลิกลักษณะโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุดเกือบทุกข้อ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า รายข้อที่มีระดับความคาดหวังสูงสุดคือ (ข้อ1) เป็นประชาธิปไตย รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น (ข้อ2) มีเหตุผล มีความมั่นคง สามารถเผชิญปัญหาโดยใช้วิจารณญาณและความสุขุมรอบคอบ (ข้อ3) มีเมตตาชอบช่วยเหลือผู้อื่นและส่วนรวม (ข้อ4) มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความเป็นผู้นำ สามารถตัดสินใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ข้อ5) รับรู้ถึงความต้องการและความรู้สึกของผู้อื่นเป็นอย่างดี (ข้อ6) ประพฤติดี มีวินัย ตามระเบียบประเพณีและจรรยาบรรณอันดีงามของผู้ฝึกสอน (ข้อ9) คล่องแคล่ว กระฉับกระเฉงในการปฏิบัติงาน (ข้อ10) มีมนุษยสัมพันธ์ดี สร้างและรักษาความสามัคคีในหมู่คณะ (ข้อ11) มีความรับผิดชอบต่องานในหน้าที่ (ข้อ13) ปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างที่ดีแก่นักกีฬาและสังคม (ข้อ14) แสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผลในแนวทางสร้างสรรค์ (ข้อ15) อุทิศเวลาในการทำงาน (ข้อ16) สนใจให้ความช่วยเหลือ เป็นที่ปรึกษาให้คำแนะนำแก่นักกีฬาและบุคคลอื่นในทุกโอกาส (ข้อ19) ชอบสังเกตเพื่อค้นหาความจริงยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นเป็นทั้งผู้นำและผู้ตามที่ดี (ข้อ20) สามารถเก็บความลับของนักกีฬาได้ดีและเป็นที่ยอมรับ

2. ระดับความคาดหวังของนักกีฬาที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอน

ระดับความคาดหวังของนักกีฬาที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนในด้านวิชาการ ด้านการสอน และด้านบุคลิกลักษณะระดับความคิดเห็นโดยรวมนั้นมีความคาดหวังอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า

ด้านวิชาการ พบว่ามีหนึ่งข้อรายข้อที่มีระดับความคาดหวังสูงสุด คือ (ข้อ1) มีความรู้เกี่ยวกับกีฬาที่สอน เช่น กฎกติกาการแข่งขัน ทักษะการเคลื่อนไหวต่าง ๆ ซึ่งอยู่ในเกณฑ์มากที่สุด

ด้านการสอน พบว่ามีสี่ข้อที่มีความคาดหวังอยู่ในระดับมากที่สุดดังนี้ (ข้อ10) มีท่าทางและบทบาทเหมาะสมในขณะที่ฝึกสอน (ข้อ12) ใช้คำชมเชย ตักเตือน และออกคำสั่งได้อย่างเหมาะสม (ข้อ24) อารมณ์ดี ยิ้มแย้ม แจ่มใส เป็นกันเองกับนักกีฬา และ(ข้อ25) จิตใจหนักแน่น ควบคุมอารมณ์ในขณะที่สอนได้

ด้านบุคลิกลักษณะ พบว่ามีสี่ข้อที่มีความคาดหวังอยู่ในระดับมากที่สุดดังนี้ (ข้อ2) มีเหตุผล มีความมั่นคง สามารถเผชิญปัญหาโดยใช้วิจารณญาณและความสุขุมรอบคอบ (ข้อ9) คล่องแคล่ว กระฉับกระเฉงในการปฏิบัติงาน (ข้อ10) มีมนุษยสัมพันธ์ดี สร้างและรักษาความสามัคคีในหมู่คณะ และ(ข้อ11) มีความรับผิดชอบในหน้าที่

3. ระดับการรับรู้ของนักกีฬาที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอน

ระดับการรับรู้ของนักกีฬาที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนในด้านวิชาการ ด้านการสอน และด้านบุคลิกลักษณะพบว่า โดยรวมระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากทุก ๆ ด้าน และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า

ด้านวิชาการ พบว่ามีหนึ่งข้อที่มีการรับรู้สูงสุด คือ (ข้อ1) มีความรู้เกี่ยวกับกีฬาที่สอน เช่น กฎกติกาการแข่งขัน ทักษะการเคลื่อนไหวต่าง ๆ ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด

ด้านการสอน พบว่าระดับการรับรู้ของนักกีฬาต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนในด้านการสอนในรายข้อย่อยนั้นมีการรับรู้อยู่ในระดับมากทุกข้อ

ด้านบุคลิกลักษณะ พบว่ามีอยู่หนึ่งข้อที่มีการรับรู้สูงสุดในระดับสูงสุด คือ (ข้อ11) มีความรับผิดชอบต่องานในหน้าที่ มีการรับรู้อยู่ในระดับมากที่สุด

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคาดหวังของผู้ฝึกสอนและนักกีฬาที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอน และการรับรู้ของนักกีฬาต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนในแต่ละด้าน

1. ผลการเปรียบเทียบความคาดหวัง ของผู้ฝึกสอนกับความคาดหวังของนักกีฬาต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอน

ด้านวิชาการ ความคาดหวังของผู้ฝึกสอนและความคาดหวังของนักกีฬาต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนในด้านวิชาการ โดยรวมมีระดับความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบเป็นรายข้อพบว่า มีบางรายข้อที่มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกัน โดยผู้ฝึกสอนมีความคาดหวังต่อสมรรถนะด้านวิชาการสูงกว่าความคาดหวังของนักกีฬา ดังรายชื่อต่อไปนี้ (ข้อ2) ศึกษาค้นคว้าหาความรู้จากหนังสือและเอกสารทางการกีฬาเพื่อพัฒนาและปรับปรุงตนเอง (ข้อ4) ศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาการปฏิบัติงานอย่างมีเหตุผล (ข้อ8) สนใจที่จะปรับปรุงและพัฒนาความรู้ความสามารถในการสอน (ข้อ13) ประเมินผลการปฏิบัติงานเพื่อนำมาปรับปรุงงาน

ส่วนความคาดหวังของผู้ฝึกสอนและความคาดหวังของนักกีฬาต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนด้านการสอนและด้านบุคลิกลักษณะ โดยรวมมีระดับความคิดเห็นแตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบเป็นรายข้อพบว่ารายข้อที่มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันมีดังนี้

ด้านการสอน รายข้อที่มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันมีดังนี้ (ข้อ2) วางแผนและเตรียมโปรแกรมการฝึกไว้ล่วงหน้า (ข้อ5) จัดโปรแกรมการฝึกได้เหมาะสมกับนักกีฬาแต่ละบุคคล (ข้อ6) จัดโปรแกรมการฝึกได้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเป้าหมายของการฝึก (ข้อ7) โปรแกรมการฝึกมีลำดับขั้นตอนการฝึกอย่างต่อเนื่องนำไปสู่เป้าหมายระยะยาว (ข้อ8) นักกีฬามีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นต่อการฝึก (ข้อ9) นำเสียงชัดเจน ภาษาถูกต้องเหมาะสมในการสอน (ข้อ11) ใช้

คำพูดที่ส่งเสริม กระตุ้นความสนใจและความคิดนักกีฬาให้รู้จักค้นพบคำตอบด้วยตนเอง (ข้อ18) เสนอแนวทางเทคนิคการฝึกไปใช้ในการแข่งขัน (ข้อ19) มีการประเมินผลการฝึกเพื่อนำไปปรับปรุงแผนการฝึกต่อไป (ข้อ22) ติดตามผลการฝึกและพัฒนาการของนักกีฬาได้อย่างเหมาะสม (ข้อ23) มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ (ข้อ26) ให้ความรัก ความจริงใจต่อนักกีฬาอย่างเท่าเทียมกัน (ข้อ27) เชื่อมั่นในตนเอง การตัดสินใจมีเหตุผลและยุติธรรม (ข้อ28) มีความขยันและมีความกระตือรือร้นในการจัดกิจกรรมการสอน (ข้อ30) ตรงต่อเวลาทั้งการเข้าสอนและเลิกสอน โดยผู้ฝึกสอนมีความคาดหวังต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนด้านการสอนสูงกว่าความคาดหวังของนักกีฬา ส่วนในรายชื่อต่อไปนี้ (ข้อ12) ใช้คำชมเชย ตักเตือน และออกคำสั่งได้เหมาะสม (ข้อ24) อารมณ์ดี ยิ้มแย้มแจ่มใส เป็นกันเองกับนักกีฬา พบว่า ความคาดหวังของนักกีฬาต่อสมรรถนะด้านการสอน สูงกว่าความคาดหวังของผู้ฝึกสอน

ด้านบุคลิกลักษณะ รายชื่อที่มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันมีดังนี้ (ข้อ1) เป็นประชาธิปไตย รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น (ข้อ3) มีเมตตา ชอบช่วยเหลือผู้อื่นและส่วนรวม (ข้อ4) มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความเป็นผู้นำสามารถตัดสินใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ข้อ5) รับผิดชอบต่อความต้องการและความรู้สึกของผู้อื่นเป็นอย่างดี (ข้อ6) ประพฤติดี มีวินัย ตามระเบียบประเพณีและจรรยาบรรณอันดีงามของผู้ฝึกสอน (ข้อ10) มีมนุษยสัมพันธ์ดี สร้างและรักษาความสามัคคีในหมู่คณะ (ข้อ14) แสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผลในแนวทางสร้างสรรค์ (ข้อ15) อุทิศเวลาในการทำงาน (ข้อ16) สนใจให้ความช่วยเหลือ เป็นที่ปรึกษาให้คำแนะนำนักกีฬาและบุคคลอื่นในทุกโอกาส (ข้อ19) ชอบสังเกตเพื่อ ค้นหาความจริง ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นเป็นทั้งผู้นำและผู้ตามที่ดี (ข้อ20) สามารถเก็บความลับของนักกีฬาได้ดีและเป็นที่ยอมรับ โดยผู้ฝึกสอนมีความคาดหวังต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนด้านบุคลิกลักษณะสูงกว่าความคาดหวังของนักกีฬา

2. ผลการเปรียบเทียบความคาดหวังของผู้ฝึกสอนกับการรับรู้ของนักกีฬาต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอน

ด้านวิชาการ (ภาคผนวก ก ตารางที่ 4) ความคาดหวังของผู้ฝึกสอนและการรับรู้ของนักกีฬาต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนด้านวิชาการ โดยรวมมีระดับความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบในแต่ละด้านเป็นรายข้อพบว่า มีบางรายข้อที่มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกัน โดยผู้ฝึกสอนมีความคาดหวังต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนด้านวิชาการสูงกว่าการรับรู้ของนักกีฬาในรายชื่อต่อไปนี้ (ข้อ1) มีความรู้เกี่ยวกับกีฬาที่สอน เช่น กฎกติกาการแข่งขัน ทักษะการเคลื่อนไหวต่าง ๆ (ข้อ2) ศึกษาค้นคว้าหาความรู้จากหนังสือและเอกสารทางการกีฬาเพื่อพัฒนาและปรับปรุงตนเอง (ข้อ4) ศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาการปฏิบัติงานอย่างมีเหตุผล (ข้อ8) สนใจที่จะ

ปรับปรุงและพัฒนาความรู้ความสามารถในการสอน (ข้อ13) ประเมินผลการปฏิบัติงานเพื่อนำมาปรับปรุงงาน

ความคาดหวังของผู้ฝึกสอนและการรับรู้ของนักกีฬาต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนด้านการสอนและด้านบุคลิกลักษณะโดยรวมมีระดับความคิดเห็นแตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเปรียบในแต่ละด้านเป็นรายข้อพบว่ารายข้อที่มีความคิดเห็นแตกต่างกันมีดังนี้

ด้านการสอน รายข้อที่มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันมีดังนี้ (ข้อ2) วางแผนและเตรียมโปรแกรมการฝึกไว้ล่วงหน้า (ข้อ5) จัดโปรแกรมการฝึกได้เหมาะสมกับนักกีฬาแต่ละบุคคล (ข้อ6) จัดโปรแกรมการฝึกได้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเป้าหมายของการฝึก (ข้อ7) โปรแกรมการฝึกมีลำดับขั้นตอนการฝึกอย่างต่อเนื่องนำไปสู่เป้าหมายระยะยาว (ข้อ8) นักกีฬามีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นต่อการฝึก (ข้อ9) น้ำเสียงชัดเจน ภาษาถูกต้องเหมาะสมในการสอน (ข้อ10) มีท่าทางและบทบาทเหมาะสมในขณะที่ฝึกสอน (ข้อ11) ใช้คำพูดที่ส่งเสริม กระตุ้นความสนใจและความศรัทธาให้นักกีฬาให้รู้จักค้นพบคำตอบด้วยตนเอง (ข้อ18) เสนอแนวทางเทคนิคการฝึกไปใช้ในการแข่งขัน (ข้อ19) มีการประเมินผลการฝึกเพื่อนำไปปรับปรุงการแผนฝึกต่อไป (ข้อ22) ติดตามผลการฝึกและพัฒนาการของนักกีฬาได้อย่างเหมาะสม (ข้อ23) มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ (ข้อ25) จิตใจหนักแน่น ควบคุมอารมณ์ในขณะที่สอนได้ (ข้อ26) ให้ความรัก ความจริงใจต่อนักกีฬาอย่างเท่าเทียมกัน (ข้อ27) เชื่อมมั่นในตนเอง การตัดสินใจมีเหตุผลและยุติธรรม (ข้อ28) มีความซื่อสัตย์และมีความกระตือรือร้นในการจัดกิจกรรมการสอน (ข้อ30) ตรงต่อเวลาทั้งการเข้าสอนและเลิกสอน โดยผู้ฝึกสอนมีความคาดหวังต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนด้านการสอนสูงกว่าการรับรู้ของนักกีฬา

ด้านบุคลิกลักษณะ รายข้อที่มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันมีดังนี้ (ข้อ1) เป็นประชาธิปไตย รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น (ข้อ2) มีเหตุผล มีความมั่นคง สามารถเผชิญปัญหาโดยพิจารณาญาณและความสุขุมรอบคอบ (ข้อ3) มีเมตตา ชอบช่วยเหลือผู้อื่นและส่วนรวม (ข้อ4) มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความเป็นผู้นำสามารถตัดสินใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ข้อ5) รับผิดชอบต่อความต้องการและความรู้สึกของผู้อื่นเป็นอย่างดี (ข้อ6) ประพฤติดี มีวินัย ตามระเบียบประเพณีและจรรยาบรรณอันดีงามของผู้ฝึกสอน (ข้อ9) คล่องแคล่ว กระฉับกระเฉงในการปฏิบัติงาน (ข้อ10) มีมนุษยสัมพันธ์ดี สร้างและรักษาความสามัคคีในหมู่คณะ (ข้อ13) ปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างที่ดีแก่นักกีฬาและสังคม (ข้อ14) แสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผลในแนวทางสร้างสรรค์ (ข้อ15) อุทิศเวลาในการทำงาน (ข้อ16) สนใจให้ความช่วยเหลือ เป็นที่ปรึกษาให้คำแนะนำนักกีฬาและบุคคลอื่นในทุกโอกาส (ข้อ19) ชอบสังเกตเพื่อค้นหาความจริง ชอบรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นเป็นทั้งผู้นำและ

ผู้ตามที่ตี (ข้อ20) สามารถเก็บความลับของนักกีฬาได้ดีและเป็นที่ยอมรับ โดยผู้ฝึกสอนมีความคาดหวังต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนด้านบุคลิกลักษณะสูงกว่าการรับรู้ของนักกีฬา

3. ผลการเปรียบเทียบความคาดหวังของนักกีฬากับการรับรู้ของนักกีฬาต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอน

ระดับความคาดหวังและการรับรู้ของนักกีฬาที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนด้านวิชาการ ด้านการสอน และด้านบุคลิกลักษณะโดยรวมไม่มีความแตกต่างกัน และเมื่อพิจารณารายชื่อที่มีความคิดเห็นแตกต่างกันมีดังนี้

ด้านวิชาการ พบว่าความคาดหวังและการรับรู้ของนักกีฬาที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนด้านวิชาการไม่มีความแตกต่างกันในระดับความคิดเห็นในรายชื่อย่อย

ด้านการสอน พบว่ารายชื่อที่มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันมีดังนี้ (ข้อ10) มีท่าทางและบทบาทเหมาะสมในขณะที่ฝึกสอน (ข้อ12) ใช้คำชมเชย ตักเตือน และออกคำสั่งได้เหมาะสม (ข้อ24) อารมณ์ดี ยิ้มแย้มแจ่มใส เป็นกันเองกับนักกีฬา (ข้อ25) จิตใจหนักแน่น ควบคุมอารมณ์ในขณะที่สอนได้ โดยนักกีฬามีความคาดหวังต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนด้านการสอนสูงกว่าการรับรู้ของนักกีฬา

ด้านบุคลิกลักษณะ พบว่ารายชื่อที่มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันมีดังนี้ (ข้อ2) มีเหตุผล มีความมั่นคง สามารถเผชิญปัญหาโดยวิจรรณญาณและความสุขุมรอบคอบ (ข้อ9) คล่องแคล่ว กระฉับกระเฉงในการปฏิบัติงาน (ข้อ13) ปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างที่ดีแก่นักกีฬาและสังคม โดยนักกีฬามีความคาดหวังต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนด้านบุคลิกลักษณะสูงกว่าการรับรู้ของนักกีฬา

อภิปรายผลการศึกษา

ผลการศึกษาเรื่องความคาดหวังของผู้ฝึกสอนต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอน ความคาดหวัง และการรับรู้ของนักกีฬาต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอน ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวข้องกับระดับความคิดเห็นที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอน

1. ระดับความคาดหวังของผู้ฝึกสอนต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอน

ผู้ฝึกสอนมีความคาดหวังต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนในด้านวิชาการ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ผลการศึกษาเป็นเช่นนี้อาจเนื่องจากผู้ฝึกสอนเห็นว่าภาระด้านการสอนเป็นงานที่มีขั้นตอนมาก เริ่มตั้งแต่การเขียนแผนการฝึกซ้อม การจัดเตรียมสื่อการสอน การทำการฝึกสอน การประเมินผลการฝึกซ้อมภายหลังการฝึกสิ้นสุดและโดยเฉพาะปัจจุบันมีผลการวิจัยออกมา

มากมายที่ช่วยให้การฝึกซ้อมมีประสิทธิภาพมากขึ้น ดังนั้นผู้ฝึกสอนต้องมีการปรับเปลี่ยนวิธีการฝึก อยู่เสมอสอดคล้องกับคำกล่าวของเจษฎา เจียรนะย์ (2536) ที่ว่า คุณสมบัติของผู้ฝึกสอนที่ดีจะต้องมี ทักษะทั้งทางทฤษฎีและทักษะทางด้านเทคนิคต่าง ๆ เพื่อพัฒนาการฝึกนักกีฬา ด้วยเหตุนี้จึงส่งผล ให้มีบางรายข้อที่ระดับความคาดหวังของผู้ฝึกสอนอยู่ในระดับมากที่สุดได้แก่ (ข้อ1) มีความรู้ เกี่ยวกับกีฬาที่สอน เช่น กฎกติกาการแข่งขัน ทักษะการเคลื่อนไหวต่าง ๆ (ข้อ2) ศึกษาค้นคว้าหา ความรู้จากหนังสือและเอกสารทางการกีฬาเพื่อพัฒนาและปรับปรุงตนเอง (ข้อ4) ศึกษาและ วิเคราะห์ปัญหาการปฏิบัติงานอย่างมีเหตุผล (ข้อ8) สนใจที่จะปรับปรุงและพัฒนาความรู้ ความสามารถในการสอน และประเมินผลการปฏิบัติงานเพื่อนำมาปรับปรุงงาน ด้วยเหตุนี้การจะ เป็นผู้ฝึกสอนได้ดีนั้น จะต้องได้รับการศึกษาอบรมและปฏิบัติอย่างจริงจังไม่ใช่จะอ่านแต่ตำรา แล้วจะสามารถเป็นผู้ฝึกสอนได้ (อนันต์ อัดชู, 2536) ผู้ฝึกสอนจำเป็นที่ต้องค้นคว้าเพิ่มพูนความรู้ ในเรื่องต่าง ๆ นำมาพัฒนาและปรับปรุงการสอน ซึ่งต้องใช้เวลาในการศึกษาและค้นคว้า (วรรณดา ตั้งสุกกิจกำธร, 2544)

ส่วนสมรรถนะของผู้ฝึกสอนด้านการสอนโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด แสดงให้เห็นว่า ผู้ฝึกสอนส่วนใหญ่มีความคาดหวังหรือเห็นว่าสมรรถนะในด้านการสอนนี้เป็นสิ่งที่ผู้ฝึกสอนควรมี หรือควรปฏิบัติมากที่สุด ความคาดหวังของผู้ฝึกสอนสามารถอธิบายได้โดยทฤษฎีความคาดหวัง ของ John P. De Cecco (1968, อ้างในวิรุฬ พรรณเทวี, 2542) ความคาดหวังของผู้ฝึกสอนเป็นผลมา จากประสบการณ์ที่ผ่านมา กล่าวคือ ถ้าเคยทำงานประสบผลสำเร็จมาก่อนก็ทำให้การกำหนดความ คาดหวังสูงขึ้นไปอีกและใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากยิ่งขึ้น และเมื่อพิจารณาในรายข้อที่ว่า (ข้อ5) จัดโปรแกรมการฝึกได้เหมาะสมกับนักกีฬาแต่ละบุคคล (ข้อ8) นักกีฬามีส่วนร่วมในการแสดง ความคิดเห็นต่อการฝึก (ข้อ11) ใช้คำพูดที่ส่งเสริม กระตุ้นความสนใจและความคิดนักกีฬาให้รู้จัก ค้นพบคำตอบด้วยตนเอง (ข้อ19) มีการประเมินผลการฝึกเพื่อนำไปปรับปรุงการแผนฝึกต่อไป (ข้อ22) ติดตามผลการฝึกและพัฒนาการของนักกีฬาได้อย่างเหมาะสม ความคาดหวังของผู้ฝึกสอน อยู่ในระดับมากที่สุด แสดงให้เห็นว่าผู้ฝึกสอนมีความต้องการที่จะให้ความสำคัญต่อการฝึกสอน นักกีฬาเป็นรายบุคคล ดังที่ เจริญ กระบวนรัตน์ (2545) กล่าวว่า ผู้ฝึกสอนที่มีสายตากว้างไกล ผ่าน ความสำเร็จและประสบการณ์มาแล้วมากมาย มักจะมุ่งความสำคัญในการพิจารณาไปที่นักกีฬา รายบุคคลมากที่สุด สอดคล้องกับคำกล่าวของอนันต์ อัดชู (2536) ที่ว่า การฝึกเป็นสิ่งเฉพาะของ บุคคลและเหมาะสมในแต่ละสภาพการณ์เป็นการเฉพาะ วิธีการฝึกอย่างเดียวกันอาจจะใช้ไม่ได้กับ การฝึกกีฬาอย่างเดียวกันก็ได้

ส่วนในด้านบุคลิกลักษณะความคาดหวังของผู้ฝึกสอนที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอน โดย รวมอยู่ในระดับมากที่สุดเช่นกัน ที่เป็นเช่นนี้เพราะผู้ฝึกสอนเข้าใจว่าสิ่งแรกที่ผู้อื่นจะสรรหาหรือ

นิยมชมชอบผู้ฝึกสอนได้นั้น คือ บุคลิกภาพที่ดีของผู้ฝึกสอนเอง ดังที่ เจษฎา เกียรติ (2530) กล่าวว่า ทราบใดที่ผู้ฝึกสอนไม่รู้จักปรับปรุงและพัฒนาบุคลิกภาพของตนเอง ทราบนั้นคุณลักษณะของการเป็นผู้ฝึกสอนที่ดีก็ยิ่งถือว่าขาดความสมบูรณ์ไปส่วนหนึ่ง ด้วยเหตุนี้จึงส่งผลให้ระดับความคาดหวังของผู้ฝึกสอนจึงอยู่ในระดับมากหรือมากที่สุดทุกข้อ สอดคล้องกับงานวิจัยของมนตรี ไชยพันธุ์ (2524) ที่ศึกษาบทบาทของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนภูมิภาคในด้านบทบาทที่ควรปฏิบัติจริงตามการรับรู้ตนเองอยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน และเมื่อพิจารณารายข้อต่อไปนี้เป็นประชาธิปไตย รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น (ข้อ10) มีมนุษยสัมพันธ์ดี สร้างและรักษาความสัมพันธ์ในหมู่คณะ (ข้อ14) แสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผลในแนวทางสร้างสรรค์ (ข้อ19) ชอบสังเกตเพื่อค้นหาความจริงยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นเป็นทั้งผู้นำและผู้ตามที่ดี (ข้อ20) สามารถเก็บความลับของนักศึกษาได้ดีและเป็นที่ยอมรับได้ จากรายข้อที่กล่าวมาผู้ฝึกสอนมีความคาดหวังอยู่ในระดับมากที่สุด ที่เป็นเช่นนี้เพราะการฝึกสอนกีฬานั้นจัดได้ว่าเป็นทั้ง “ศาสตร์” และ “ศิลป์” ที่จำเป็นต้องนำทักษะและความสามารถเฉพาะตัวของผู้ฝึกสอนมาใช้อย่างมากมาย ทฤษฎีและหลักการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับจิตวิทยาการกีฬาแต่ละเรื่องนั้น ไม่สามารถจะนำมาใช้ได้ในทุกโอกาสและกับนักกีฬาแต่ละคน ดังนั้น ความใกล้ชิดสนิทสนม การรู้จักนักกีฬาแต่ละคนเป็นอย่างดี จะเป็นพื้นฐานที่ช่วยให้ผู้ฝึกสอนประสบความสำเร็จในการทำงานกับนักกีฬาในทีมของตนเอง (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2535) ด้วยเหตุนี้จึงส่งผลให้ความคาดหวังของผู้ฝึกสอนที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนในด้านบุคลิกลักษณะนั้นอยู่ในระดับมากที่สุด

แต่อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าระดับความคาดหวังของผู้ฝึกสอนต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนด้านวิชาการโดยรวมจะอยู่ในระดับมาก แต่ถ้าเปรียบเทียบกับระดับความคาดหวังในด้านการสอนและด้านบุคลิกลักษณะที่ระดับความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุดซึ่งอยู่ในระดับที่สูงกว่าด้านวิชาการ สะท้อนให้เห็นว่าผู้ฝึกสอนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ให้ความสำคัญทางการปฏิบัติมากกว่าทางทฤษฎี โดยดูได้จากผลสรุปลักษณะของประชากรของผู้ฝึกสอนมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่ส่วนใหญ่เข้าร่วมสัมมนาประชุมทางวิชาการด้านการกีฬาเพียง 1-5 ครั้งในรอบ 5 ปี ซึ่งเฉลี่ยแล้วประมาณปีละหนึ่งครั้ง โดยส่วนใหญ่เข้าร่วมรับการอบรมความรู้ทางการกีฬาจากมหาวิทยาลัย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะจากการที่ผู้ฝึกสอนมีหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบต่องานประจำที่รับผิดชอบอยู่ทำให้มีเวลาในการค้นคว้าหาความรู้ที่น้อยลง การเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการส่วนใหญ่ของผู้ฝึกสอนจึงเป็นการพูดคุยกับผู้รู้ผู้เชี่ยวชาญ เพราะสามารถทำได้สะดวกและรวดเร็วกว่าวิธีอื่น

2. ระดับความคาดหวังของนักกีฬาต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอน

นักกีฬามีความคาดหวังต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนในด้านวิชาการ ด้านการสอน และด้านบุคลิกลักษณะ โดยรวมอยู่ในระดับมากทุก ๆ ด้าน ความคาดหวังของนักกีฬาในด้านต่าง ๆ เป็นความคาดหวังในสมรรถนะของผู้ฝึกสอนที่เป็นลักษณะที่อยู่ในอุดมคติ ซึ่งการอธิบายโดยทฤษฎีอัตมโนทัศน์ของ Burn (1975, อ้างในพรณี ช.เจนจิต, 2538) ความคาดหวังของนักกีฬาต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนนั้นเป็นความคาดหวังต่อผู้ฝึกสอนในอุดมคติว่าผู้ฝึกสอนควรเป็นเช่นไรตามที่ตนเองต้องการ ดังที่สืบสาย บุญวีรบุตร (2541) กล่าวว่า นักกีฬาที่มีความสามารถอยู่ในระดับสูง มีความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ที่ดีแล้วยังต้องการผู้ฝึกสอนที่เป็นแหล่งความรู้ที่จะวิเคราะห์การเล่นของนักกีฬาเพื่อนำมาเสนอถึงข้อบกพร่อง และการประยุกต์ใช้เพื่อการแก้ไขและพัฒนาความสามารถให้ดียิ่งขึ้น รวมทั้งวางกลยุทธ์ กลวิธีในการแข่งขันให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด การช่วยพัฒนานักกีฬาทางด้านร่างกาย จิตใจ และสังคม เพื่อให้แก่นักกีฬามีศักยภาพสูงที่สุด ซึ่งการพัฒนาเหล่านี้จะเป็นไปได้มากน้อยเพียงใดจะขึ้นอยู่กับความสามารถและทักษะของผู้ฝึกสอนกีฬาในการช่วยนักกีฬา (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2535) ดังนั้นจึงทำให้ความคาดหวังของนักกีฬาที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนนั้นอยู่ในระดับที่มากถึงมากที่สุดในทุกด้าน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Chelladuri & Saleh (1980, อ้างในสืบสาย บุญวีรบุตร, 2541) ที่ว่าความสามารถของนักกีฬาและความสามารถของผู้ฝึกสอนเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กันนักกีฬาเก่งต้องการผู้ฝึกสอนที่เก่ง หรือนักกีฬาจะดีเยี่ยมได้ก็ต้องได้รับการฝึกที่ดีเยี่ยมด้วยเช่นกัน

เมื่อพิจารณาตามรายชื่อข้อพบว่า นักกีฬาส่วนใหญ่มีความคาดหวังหรือเห็นว่าสมรรถนะที่ผู้ฝึกสอนควรจะมีมากที่สุด ดังในรายชื่อต่อไปนี้ ในด้านวิชาการ (ข้อ1) มีความรู้เกี่ยวกับกีฬาที่สอน เช่น กฎ กติกาการแข่งขัน ทักษะการเคลื่อนไหวต่าง ๆ ส่วนในด้านการสอน พิจารณาในรายชื่อต่อไปนี้ (ข้อ10) มีท่าทางและบทบาทเหมาะสมในขณะที่ฝึกสอน (ข้อ12) ใช้คำพูดชมเชย ดักเตือนและออกคำสั่งได้เหมาะสม (ข้อ24) อารมณ์ดี ยิ้มแย้มแจ่มใส เป็นกันเองกับนักกีฬา (ข้อ25) จิตใจหนักแน่นควบคุมอารมณ์ในขณะที่สอนได้ และในด้านบุคลิกลักษณะพบในรายชื่อต่อไปนี้ (ข้อ2) มีเหตุผล มีความมั่นคง สามารถเผชิญปัญหาโดยใช้วิจรรณญาณและความสุขุมรอบคอบ (ข้อ9) คล่องแคล่ว กระฉับกระเฉงในการปฏิบัติงาน (ข้อ11) มีความรับผิดชอบต่องานในหน้าที่ (ข้อ13) ปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างที่ดีแก่นักกีฬาและสังคม จากรายชื่อเหล่านี้จะสังเกตได้ว่าเกือบทุกข้อจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้ฝึกสอน แสดงให้เห็นว่านักกีฬามีความคาดหวังหรือต้องการให้ผู้ฝึกสอนมีลักษณะดังรายชื่อที่กล่าวมา ดังที่ เจษฎา เจียรณัย (2530) ได้กล่าวว่าผู้ฝึกสอนที่ดีจะต้องมีความสามารถในการติดต่ออย่างใกล้ชิดกับนักกีฬา ซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งประการหนึ่งของการฝึกสอน ผู้ฝึกสอนที่ขาดคุณสมบัติข้อนี้ทำให้เกิดช่องว่างระหว่าง

ตัวผู้ฝึกสอนกับนักกีฬา สอดคล้องกับคำกล่าวของพระพงส์ บุญศิริ (2536) ที่ว่า ผู้ฝึกสอนต้องรู้จักดูแลเอาใจใส่และให้ความเป็นกันเองกับนักกีฬา ควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด ไม่บังคับเข้มงวดจนเกินไป จนทำให้นักกีฬาเกิดปฏิกิริยาตอบโต้ขึ้นได้ เนื่องจากเกิดความเครียดในจิตใจ ดังนั้น ผู้ฝึกสอนควรที่จะสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อนักกีฬาเพื่อที่การฝึกสอนจะได้ประสบผลสำเร็จไปด้วยดีตามเป้าหมายที่ได้วางไว้

3. ระดับการรับรู้ของนักกีฬาต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอน

การรับรู้ของนักกีฬาที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนระดับความคิดเห็นในด้านวิชาการ ด้านการสอน และด้านบุคลิกลักษณะ โดยรวมอยู่ในระดับมากทุก ๆ ด้าน จากผลการศึกษาเราสามารถวิเคราะห์โดยใช้ตารางสรุปลักษณะของประชากรประกอบการอภิปราย พบว่าการรับรู้ส่วนหนึ่งของนักกีฬามาจากการที่นักกีฬามีการรับรู้ว่าคุณสมบัติของโค้ชมีประสิทธิผลในการฝึกสอน และประสิทธิผลในการแข่งขันกีฬามานาน และการเพิ่มพูนความรู้ทางการกีฬาของ นักกีฬาส่วนใหญ่ก็มาจากการพูดคุยกับผู้รู้ ผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งสันนิษฐานได้ว่า ผู้รู้ ผู้เชี่ยวชาญที่นักกีฬาได้พูดคุยด้วยนั้นก็เป็นผู้ฝึกสอนหรือรุ่นพี่ของนักกีฬานั้นเอง ดังนั้นจึงทำให้การรับรู้ของนักกีฬาต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนในแต่ละด้านอยู่ในระดับที่มากถึงมากที่สุด การรับรู้ของนักกีฬาเราสามารถอภิปรายได้ว่าเกิดจากการที่นักกีฬาได้รับประสิทธิผลจากสภาพแวดล้อมไม่ว่าจะเป็นสิ่งของ คน ผลงาน หรือข้อมูลอะไรก็ตาม แล้วเกิดการรับรู้ว่าจะอะไรเป็นอะไร เข้าใจถึงลักษณะเด่น ลักษณะสำคัญของสิ่งนั้นได้ การที่บุคคลจะเกิดการเรียนรู้ทางด้านจิตใจจนถึงขั้นที่แสดงออกมาในรูปของคำนิยม ความสนใจและความซาบซึ้งนั้น ขบวนการเรียนรู้เริ่มจากการรับรู้สิ่งแวดล่อมก่อน หลังจากนั้นบุคคลจะมีปฏิกิริยาโต้ตอบกับสิ่งแวดล้อม เมื่อมีผลปรากฏออกมาอย่างไรก็ตามจะนำไปสู่การสร้างความรู้ลึกต่อสิ่งนั้น ๆ และพัฒนาต่อไปเป็นคำนิยมต่าง ๆ ในระยะต่อมาคำนิยมเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะกลายเป็นความคิดและอุดมคติ ซึ่งจะทำหน้าที่ควบคุมพฤติกรรมในชีวิตของบุคคลนั้น (จรรยา แก่นวงษ์คำ, 2529) การรับรู้ นับว่าเป็นพื้นฐานสำคัญของการเรียนรู้ การรับรู้ที่ถูกต้องจึงจะส่งผลให้ได้รับความรู้และประสิทธิผลที่ถูกต้อง การรับรู้มีความสำคัญต่อเจตคติ อารมณ์ และแนวโน้มของพฤติกรรม เมื่อรับรู้แล้วย่อมเกิดความรู้สึกและมีอารมณ์พัฒนาเป็นเจตคติแล้ว พฤติกรรมตอบสนองก็จะตามมาในที่สุด (สุชาติ มนตรีกุล, 2542) เมื่อพิจารณาตามขบวนการดังกล่าว การรับรู้ของนักกีฬาต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนก็จะเป็นลักษณะที่ว่าขั้นแรกจะเป็นการที่นักกีฬารับรู้ว่าผู้ฝึกสอนคนไหนเป็นอย่างไร เมื่อรู้จักสนิทสนมมากขึ้นจะเกิดความรู้สึกว่าผู้ฝึกสอนเป็นคนดีหรือไม่ พอใจหรือไม่พอใจต่อการกระทำและความคิดของผู้ฝึกสอนคนนั้น พฤติกรรมต่าง ๆ เหล่านี้จะกลายเป็นวิถีทางของการพิจารณาผู้ฝึกสอนของนักกีฬาคนนั้นตลอดไป

(จรวย แก่นวงษ์คำ, 2529) และเมื่อพิจารณารายชื่อที่นักกีฬามีการรับรู้อยู่ในระดับสูงหรือมากที่สุด มีดังนี้ ในด้านวิชาการ (ข้อ1) มีความรู้เกี่ยวกับกีฬาที่สอน เช่น กฎ กติกาการแข่งขัน ทักษะการเคลื่อนไหวต่าง ๆ และในด้านบุคลิกลักษณะ (ข้อ11) มีความรับผิดชอบต่องานในหน้าที่ แสดงให้เห็นว่านักกีฬามีการรับรู้ว่าคุณฝึกสอนของตนเป็นบุคคลที่มีความรู้ ความชำนาญเกี่ยวกับกีฬาที่สอน และส่วนใหญ่รับรู้ว่าคุณฝึกสอนของตนเป็นบุคคลที่มีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย อันเป็นคุณสมบัติที่คุณฝึกสอนกีฬาที่ดีควรมี ผู้ฝึกสอนที่ดีจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถในกีฬานั้น ๆ ได้รับการฝึกอบรมได้รับการศึกษาเล่าเรียนและสามารถนำความรู้ความสามารถมาปฏิบัติได้ จัดทำแผนการฝึกซ้อมได้ดี ควบคุมการฝึกซ้อมให้บรรลุเป้าหมาย สามารถแก้ไขเกมการเล่นและปรับปรุงความสามารถของนักกีฬาได้เป็นอย่างดี มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี หุ่เมเท อคทน และมีความริเริ่ม มีความรับผิดชอบสูง สุภาพเรียบร้อยและนอบน้อมถ่อมตน (อนันต์ อัดชู, 2536)

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคาดหวังของผู้ฝึกสอนและนักกีฬาที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอน และการรับรู้ของนักกีฬาต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนในแต่ละด้าน

1. ผลการเปรียบเทียบความคาดหวังของผู้ฝึกสอนกับความคาดหวังของนักกีฬาที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอน

ผลการเปรียบเทียบความคาดหวังของผู้ฝึกสอนกับความคาดหวังของนักกีฬาที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนแต่ละด้านในรายชื่อพบว่า เกือบทุกรายชื่อผู้ฝึกสอนมีความคาดหวังสูงกว่าความคาดหวังของนักกีฬา ผลการศึกษาเป็นเช่นนี้เพราะผู้ฝึกสอนต้องมีความริเริ่ม ผู้ฝึกสอนต้องรู้จักคิด รู้จักพัฒนา รู้จักสร้างสรรค์สิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ โดยเฉพาะแผนการฝึก วิธีการ และยุทธวิธีในการเล่น การที่ผู้ฝึกสอนจะมีคุณสมบัติเหล่านี้ได้ต้องเป็นผู้ฝึกสอนที่ทำงานหนัก ต้องเป็นผู้ฝึกสอนที่เป็นนักคิด นักวางแผน และมีการเตรียมงานเป็นพิเศษกว่าผู้ฝึกสอนคนอื่น ๆ (เกษญา เกียรณัย, 2530) จึงส่งผลให้ความคาดหวังของผู้ฝึกสอนสูงกว่าความคาดหวังของนักกีฬาและมีระดับความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ดังจะเห็นได้จากรายชื่อต่อไปนี้ ในด้านวิชาการพบในรายชื่อที่ว่า (ข้อ2) ศึกษาค้นคว้าหาความรู้จากหนังสือและเอกสารทางการกีฬาเพื่อพัฒนาและปรับปรุงตนเอง (ข้อ4) ศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาการปฏิบัติงานอย่างมีเหตุผล (ข้อ8) สนใจที่จะปรับปรุงและพัฒนาความรู้ความสามารถในการสอน (ข้อ13) ประเมินผลการปฏิบัติงานเพื่อนำมาปรับปรุงงาน ส่วนในด้านการสอนพบในรายชื่อดังต่อไปนี้ (ข้อ2) วางแผนและเตรียมโปรแกรมการฝึกไว้ล่วงหน้า (ข้อ5) จัดโปรแกรมการฝึกได้เหมาะสมกับนักกีฬาแต่ละบุคคล (ข้อ6) จัดโปรแกรมการฝึกได้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเป้าหมายของการฝึก (ข้อ7) โปรแกรมการฝึกมีลำดับขั้นตอนการฝึกอย่างต่อเนื่องนำไปสู่เป้าหมายระยะยาว (ข้อ19) มีการประเมินผลการฝึกเพื่อนำไปปรับปรุงแผน

การฝึกต่อไป (ข้อ22) ติดตามผลการฝึกและพัฒนาการของนักกีฬาได้อย่างเหมาะสม และในด้านบุคลิกลักษณะ รายชื่อที่มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันตัวอย่างเช่น (ข้อ1) เป็นประชาธิปไตย รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น (ข้อ4) มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความเป็นผู้นำสามารถตัดสินใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ข้อ5) รับผิดชอบต่อความต้องการและความรู้สึกของผู้อื่นเป็นอย่างดี (ข้อ6) ประพฤติดี มีวินัย ตามระเบียบประเพณีและจรรยาบรรณอันดีงามของผู้ฝึกสอน (ข้อ14) แสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผลในแนวทางสร้างสรรค์ (ข้อ15) อุทิศเวลาในการทำงาน (ข้อ19) ชอบสังเกตเพื่อค้นหาความจริง ขอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นเป็นทั้งผู้นำและผู้ตามที่ดี โดยผู้ฝึกสอนมีความคาดหวังต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนสูงกว่าความคาดหวังของนักกีฬาทุกข้อที่กล่าวมา

แต่ในขณะที่เดียวกันพบว่า มีบางรายชื่อที่นักกีฬามีความคาดหวังสูงกว่าความคาดหวังของผู้ฝึกสอน ดังรายชื่อต่อไปนี้ (ข้อ10) มีท่าทางและบทบาทเหมาะสมในขณะที่ฝึกสอน (ข้อ12) ใช้คำพูดชมเชยตักเตือน และออกคำสั่งได้เหมาะสม ผลการศึกษาเป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากนักกีฬาเห็นว่าการถ่ายทอดความรู้ของผู้ฝึกสอนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่ง ซึ่งจะช่วยให้การฝึกสอนกีฬาประสบความสำเร็จ เพราะการฝึกสอนกีฬาเป็นงานที่ละเอียดอ่อนต้องเกี่ยวข้องกับบุคคลหลายฝ่ายหลายระดับ โดยผู้ฝึกสอนเป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือหรือให้แนวทางแก้ไขปัญหาในการฝึกซ้อมของนักกีฬา ดังคำกล่าวที่ว่า บุคลิกภาพเป็นกุญแจดอกสำคัญที่จะใช้ในการติดต่อกับผู้อื่นเป็นองค์ประกอบสำหรับความสำเร็จในชีวิต (สุชา จันทน์หอม, 2534) และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Smith, Smoll & Hunt (1977, อ้างในสืบสาย บุญวีรบุตร, 2541) ที่ว่าพฤติกรรมของผู้ฝึกสอนมีผลต่อทัศนคติและความสามารถทางการกีฬาของนักกีฬา การสอนเป็นคุณสมบัติของการเรียนรู้ทักษะกีฬาและกลวิธีในการเล่น ซึ่งจะนำไปสู่ความสำเร็จต่อไปอย่างไรก็ตาม ความต้องการในการที่จะเรียนรู้นั้นก็คงจะไม่เกิดขึ้นตลอดเวลาหรือคงที่ การสร้างแรงจูงใจให้นักกีฬาเกิดความต้องการในการเรียนรู้จึงเป็นสิ่งจำเป็นและเป็นหน้าที่ผู้ฝึกสอนต้องเข้าใจและรับผิดชอบ (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2536)

2. ผลการเปรียบเทียบความคาดหวังของผู้ฝึกสอนกับการรับรู้ของนักกีฬาที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอน

ผลการเปรียบเทียบความคาดหวังของผู้ฝึกสอนกับการรับรู้ของนักกีฬาที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอน โดยรวมระดับความคิดเห็นในด้านวิชาการไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ในด้านวิชาการมีบางรายชื่อที่มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกัน ดังรายชื่อต่อไปนี้ (ข้อ2) ศึกษาค้นคว้าหาความรู้จากหนังสือ เอกสารทางการกีฬาเพื่อพัฒนาและปรับปรุงตนเอง (ข้อ4) ศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาการปฏิบัติงานอย่างมีเหตุผล (ข้อ8) สนใจที่จะปรับปรุงและพัฒนาความรู้

ความสามารถในการสอน และ(ข้อ13) ประเมินผลการปฏิบัติงานเพื่อนำมาปรับปรุงงานสอน ความคาดหวังของผู้ฝึกสอนต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนสูงกว่าการรับรู้ของนักกีฬา ที่เป็นเช่นนี้ เพราะผู้ฝึกสอนเห็นว่าการจะเป็นผู้ฝึกสอนได้จะต้องได้รับการศึกษา อบรมและปฏิบัติอย่างจริงจัง ไม่ใช่แค่อ่านเพียงตำราแล้วจะสามารถเป็นผู้ฝึกสอนได้ (อนันต์ อัทชู, 2536) สอดคล้องกับคำกล่าวของวรรณดา ตั้งสุภกิจกำจร (2544) ที่กล่าวว่า ผู้ฝึกสอนจำเป็นต้องค้นคว้าเพิ่มพูนความรู้ในเรื่องต่าง ๆ นำมาพัฒนาและปรับปรุงการสอน ซึ่งต้องใช้เวลามากในการศึกษาและค้นคว้า

ส่วนในด้านการสอนและด้านบุคลิกลักษณะ โดยรวมพบว่ามีระดับความคิดเห็นแตกต่างกัน โดยผู้ฝึกสอนมีระดับความคิดเห็นโดยรวมสูงกว่าการรับรู้ของนักกีฬา และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านการสอนรายข้อที่มีระดับความคิดเห็นแตกต่างกัน ดังเช่นรายข้อต่อไปนี้ (ข้อ5) จัดโปรแกรมการฝึกได้เหมาะสมกับนักกีฬาแต่ละบุคคล (ข้อ8) นักกีฬามีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นต่อการฝึก (ข้อ9) นำเสียงชัดเจน ภาษาถูกต้องเหมาะสมในการสอน (ข้อ10) มีท่าทางและบทบาทเหมาะสมในขณะที่ฝึกสอน (ข้อ11) ใช้คำพูดที่ส่งเสริม กระตุ้นความสนใจและความคิด นักกีฬาให้รู้จักค้นพบคำตอบด้วยตนเอง (ข้อ19) มีการประเมินผลการฝึกเพื่อนำไปปรับปรุงแผนการฝึกต่อไป (ข้อ22) ติดตามผลการฝึกและพัฒนาการของนักกีฬาได้อย่างเหมาะสม และใน ด้านบุคลิกลักษณะ ตัวอย่างรายข้อที่มีความคิดเห็นแตกต่างกันมีดังนี้ (ข้อ1) เป็นประชาธิปไตย รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น (ข้อ4) มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความเป็นผู้นำสามารถตัดสินใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ข้อ6) ประพฤติดี มีวินัย ตามระเบียบประเพณีและ จรรยาบรรณอันดีงามของผู้ฝึกสอน (ข้อ9) คล่องแคล่ว กระฉับกระเฉงในการปฏิบัติงาน (ข้อ15) อุทิศเวลาในการทำงาน (ข้อ19) ชอบสังเกตเพื่อค้นหาความจริง ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นเป็นทั้งผู้นำและผู้ตามที่ดี รายข้อที่กล่าวมาความคาดหวังต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนสูงกว่าการรับรู้ของนักกีฬา ผลการศึกษา เป็นเช่นนี้แสดงให้เห็นว่าผู้ฝึกสอนมีความต้องการที่จะปรับปรุงแก้ไข การสอนและพยายามที่จะ ปรับพฤติกรรมของตนเอง มีวิธีการใดที่จะเหมาะสมกับสภาพของทีมหรือนักกีฬาของเรามากที่สุด ผู้ฝึกสอนมีความเชื่ออย่างไร คิดอย่างไร มีวิธีการอย่างไร ผู้ร่วมทีมและผู้เล่นจะต้องทราบและเข้าใจ และคิดว่าวิธีดังกล่าวเป็นวิธีการที่จะนำทีมไปสู่ความสำเร็จได้ อย่าให้ผู้ร่วมทีมสงสัยเคลงใจหรือไม่เข้าใจในความคิดความเชื่อและวิธีการฝึกจะทำให้การฝึกถึงจุดมุ่งหมายได้ยาก เพราะการฝึกซ้อม ตารางการฝึกซ้อมอาจจะไม่เป็นไปตามที่คาดหวังไว้ ตลอดจนปัญหาและข้อขัดแย้งที่จะเกิดขึ้น ในตัวของผู้ฝึกสอนและผู้ร่วมทีมหรือผู้เล่นจะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน และผู้ฝึกสอนจะต้องหาวิธี แก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากข้อขัดแย้งนั้น ๆ อย่างเหมาะสม (อนันต์ อัทชู, 2536)

3. ผลการเปรียบเทียบความคาดหวังกับการรับรู้ของนักกีฬาที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอน

ผลการเปรียบเทียบการรับรู้ของนักกีฬากับความคาดหวังของนักกีฬาที่มีต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนในรายชื่อซึ่งอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุดเช่นกัน หรือการรับรู้สมรรถนะของผู้ฝึกสอนเป็นไปตามที่นักกีฬาคาดหวังไว้ แต่พบว่า มีบางข้อที่ระดับความคิดเห็นไม่สอดคล้องกันดังนี้ (ข้อ10) มีท่าทางและบทบาทเหมาะสมในขณะที่ฝึกสอน (ข้อ12) ใช้ คำพูดชมเชย ตักเตือน และออกคำสั่งได้เหมาะสม (ข้อ24) อารมณ์ดี ยิ้มแย้มแจ่มใส เป็นกันเองกับนักกีฬา (ข้อ25) จิตใจหนักแน่น ควบคุมอารมณ์ในขณะที่สอนได้ และในรายชื่อด้านบุคลิกลักษณะ (ข้อ9) คล่องแคล่ว กระฉับกระเฉงในการปฏิบัติงาน (ข้อ13) ปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างที่ดีแก่นักกีฬาและสังคม นักกีฬามีความคาดหวังที่สูงกว่าการรับรู้ของนักกีฬาในรายชื่อที่กล่าวมา ซึ่งแสดงให้เห็นว่าในรายชื่อเหล่านั้น ไม่มีความสอดคล้องกันเกิดขึ้นระหว่างความคาดหวังและการรับรู้สภาพจริงของนักกีฬา เป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นว่านักกีฬาบางส่วนนั้นมีความรู้สึกหรือมีความคิดว่าผู้ฝึกสอนยังมีสมรรถนะไม่เป็นไปตามที่นักกีฬาได้คาดหวังไว้ โดยจะสังเกตได้ว่ารายชื่อที่เกิดความแตกต่างส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการถ่ายทอดความรู้ การให้คำแนะนำ การสร้างแรงจูงใจ และการให้กำลังใจแก่นักกีฬา สะท้อนให้เห็นว่านักกีฬาบางส่วนต้องการให้ผู้ฝึกสอนปรับปรุงแก้ไขในเรื่องของการสื่อสารหรือวิธีการถ่ายทอดความรู้ของผู้ฝึกสอน ดังที่สุชา จันทน์หอม (2534) กล่าวว่า ควรเลือกใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมกับผู้ที่กำลังพูดคุยอยู่ด้วย เป็นต้นว่าการใช้คำศัพท์เทคนิคต่าง ๆ กับบรรดาผู้เชี่ยวชาญย่อมเหมาะสม แต่ถ้าหากนำไปใช้กับคนทั่วไป เจาจะไม่เข้าใจว่าหมายถึงอะไร วิธีที่ดีที่สุดก็คือพยายามใช้ภาษาธรรมดาและพูดให้ถูกต้องชัดเจน ชัดถ้อยชัดคำ การพูดจา ควรพูดจาให้สุภาพ อย่ากล่าวคำหยาบคาย พูดจาชัดถ้อยชัดคำ ฉะฉานตรงไปตรงมา พูดให้ดังพอสมควร อย่าพูดอื้อในลำคอ รู้จักคิดก่อนที่จะพูด มีกาลเทศะในการพูด อย่าพูดเร็วจนฟังไม่รู้เรื่อง หรือพูดซ้ำเนิบนาบจนน่าเบื่อ สอดคล้องกับผลการวิจัยของเฉลียว บุรีภักดีและคณะ (2526, อ้างในจิตรรา วสุนิช, 2531) ที่ว่าครูที่กลุ่มตัวอย่างชอบมากที่สุดคือ ครูที่ตั้งใจสอนและสามารถสอนเข้าใจแจ่มแจ้ง และจากงานวิจัยของกาญจนา ทองอุไร (2519) พบว่า คุณลักษณะด้านลักษณะท่าทางของครูที่นักเรียนต้องการมากเป็นอันดับหนึ่งคือ มีอารมณ์ขัน ร่าเริงแจ่มใสอยู่เสมอ ดังนั้นการที่ผู้ฝึกสอนเป็นคนสุภาพอ่อนโยน กระตือรือร้น อารมณ์มั่นคงหนักแน่น มีการรับรู้ที่ดี ร่าเริงแจ่มใส มีอารมณ์ขัน สุขุม ละเอียดยอบคอบ สุภาพเรียบร้อยแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้เหมาะสม มีพฤติกรรมที่แสดงออกอย่างจริงจัง จึงเป็นสิ่งที่เอื้ออำนวยให้เกิดความศรัทธา ไว้วางใจ ช่วยให้ได้รับความร่วมมือ สนับสนุน ส่งเสริมให้การฝึกสอนเกิดความสำเร็จก้าวหน้าได้เป็นอย่างดี หรือดังคำกล่าวที่ว่า “ผู้ฝึกสอนเปรียบเสมือนที่ปรึกษา เป็นนักแนะนำ ไม่ใช่เป็นผู้เผด็จการ” (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2535)

จากการอภิปรายผลการศึกษาพอจะสรุปได้ว่า ระดับความคิดเห็นต่อสมรรถนะของผู้ฝึกสอนตามความคาดหวังของผู้ฝึกสอนและนักกีฬาค่อนข้างสูง ส่วนหนึ่งอาจเนื่องมาจากการประเมินผลการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยจากทางมหาวิทยาลัย ซึ่งมีผลต่อการตัดสินใจส่งกีฬาแต่ละชนิดเข้าร่วมในการแข่งขันในครั้งต่อไป การประเมินและผลของการประเมินจากทางมหาวิทยาลัยนั้นมีทั้งความสำคัญและเป็นประโยชน์ กล่าวคือ ถ้าผลในทางบวกหรือเป็นไปตามที่คาดหมายไว้ในแผน สิ่งที่กำหนดไว้หรือคาดหวังไว้ ไม่ว่าจะป็นวิธีการทำงาน ขั้นตอนการทำงาน แนวทางปฏิบัติ ระเบียบกฎเกณฑ์ หลักการ ทฤษฎี และเทคนิคต่าง ๆ ทั้งในการบริหารและการปฏิบัติงานย่อมถือเป็นแนวทางหรือตัวอย่างที่จะนำไปใช้เพื่อขยายผลต่อไปได้ และจะทำให้ผลงานที่เกิดขึ้นมีความสำคัญและนำไปใช้เป็นประโยชน์ได้ตามจุดมุ่งหมายที่ได้ตั้งไว้

ถ้าผลการประเมินออกมาในเชิงลบในลักษณะของปัญหา อุปสรรค และผลงานที่มีปริมาณและคุณภาพต่ำกว่าที่คาดหมายไว้ ข้อมูลที่ได้จากการประเมินผลในทางลบนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ปฏิบัติงาน โดยสามารถนำไปใช้ในการพิจารณาตัดสินใจเพื่อปรับปรุงแก้ไขการบริหารและการปฏิบัติงานให้ถูกต้องเหมาะสมยิ่งขึ้นต่อไป อันน่าจะส่งผลให้เกิดผลงานที่ดีมีคุณภาพตามความต้องการ (อนันต์ เกตุวงศ์, 2543) และจากที่มีการประเมินผลจากทางมหาวิทยาลัยนี้เองทำให้ผู้ฝึกสอนและนักกีฬาจำเป็นต้องมีการพัฒนาตนเองให้มีประสิทธิภาพอยู่เสมอ จึงส่งผลให้ความคาดหวังของผู้ฝึกสอนและนักกีฬาจึงอยู่ในระดับที่มากถึงสูงมากที่สุดในทุกด้าน

ดังนั้นบุคคลที่จะปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ฝึกสอนจำเป็นต้องมีคุณสมบัติสมบูรณ์พร้อมทั้งด้านวิชาการ ด้านการสอน ด้านบุคลิกลักษณะ และจำเป็นต้องอุทิศเวลาอย่างมากในการทำงานทั้งในเวลางานและนอกเวลางานด้วย คุณสมบัติดังกล่าวเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยากที่จะมีอยู่ในบุคคลคนหนึ่ง โดยเฉพาะผู้ฝึกสอนซึ่งมีงานรับผิดชอบมากมาย นอกเหนือจากงานประจำที่ต้องรับผิดชอบแล้วยังต้องร่วมกิจกรรมต่าง ๆ กับหน่วยงานอื่นที่ขอความร่วมมือและตอบสนองนโยบายของทางมหาวิทยาลัย ดังนั้นการสรรหาบุคคลที่จะเป็นผู้ฝึกสอนจึงต้องพิถีพิถันในการพิจารณาบุคลากรทางการฝึกสอนกีฬาที่มีประสิทธิภาพและคุณสมบัติอย่างดีตามความคาดหวังที่ได้จากการศึกษานี้

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1. จากผลการศึกษาทำให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างความคาดหวังของนักกีฬาและผู้ฝึกสอนกับการรับรู้ของนักกีฬาคอสมรรถนะของผู้ฝึกสอนที่สามารถนำมาใช้วางแผนทางการพัฒนาผู้ฝึกสอน
2. ผลจากการศึกษาทำให้ผู้ฝึกสอนทราบถึงการรับรู้ของนักกีฬาที่มีต่อการทำงานของ ผู้ฝึกสอน ซึ่งบางส่วนสามารถสะท้อนให้ผู้ฝึกสอนทราบถึงสมรรถนะของตนเองของผู้ฝึกสอนและช่วยให้ผู้ฝึกสอนหาแนวทางพัฒนาตนเอง

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. การศึกษาในครั้งนี้ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบสมรรถนะของผู้ฝึกสอนตามการรับรู้ และความคาดหวังของนักกีฬาและผู้ฝึกสอน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ดังนั้นผู้วิจัยครั้งต่อไปควรทำการขยายกลุ่มตัวอย่างให้กว้างออกไป อาจครอบคลุมทุกชนิดกีฬาในมหาวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยทั้งหมดในจังหวัดเชียงใหม่
2. การศึกษาในครั้งนี้เป็นการศึกษาสมรรถนะของผู้ฝึกสอนโดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ซึ่งในการวิจัยครั้งต่อไปนั้นอาจจะเลือกที่จะศึกษาสมรรถนะในแนวที่เจาะลึกลงไปด้านใดด้านหนึ่ง โดยเฉพาะ
3. สำหรับในการศึกษาครั้งต่อไปอาจจะทำการศึกษาสมรรถนะด้านอื่น ๆ ที่มีผู้ฝึกสอน ฟังมี เพิ่มเติมจากการศึกษาในครั้งนี้ออกไปอีกหลาย ๆ ด้าน
4. สำหรับการศึกษาในครั้งต่อไปอาจทำการศึกษาถึงสมรรถนะของผู้ฝึกสอนในแต่ละ ชนิดกีฬา เนื่องจากผู้ฝึกสอนในแต่ละกีฬาย่อมมีความชำนาญและเชี่ยวชาญในแต่ละชนิดกีฬาของตน ซึ่งแตกต่างกันไป ดังนั้นจึงควรมีการศึกษาสมรรถนะของผู้ฝึกสอนในแต่ละชนิดกีฬาว่ามีความแตกต่างหรือมีลักษณะเฉพาะของตนเช่นไร
5. การศึกษาในครั้งต่อไปนั้น อาจทำการศึกษาสมรรถนะของผู้ฝึกสอนที่ประสบความสำเร็จในสถาบันการศึกษาอื่น ๆ ภายในจังหวัดเชียงใหม่ หรือในระดับภูมิภาคว่ามีความแตกต่างกันในสมรรถนะของผู้ฝึกสอนหรือไม่